

Розділ 1.

Таємниці Реліктової долини

Даринка змалечку відрізнялася від однолітків якоюсь тремтливо-лагідною, незахищеною бронєю агресивності чи то байдужості, дивакуватістю. Висловити враження від спілкування з нею — по-бабському прямо та водночас завуальовано (так, щоб не можна було поскаржитися до управління культури) одного недоброго ранку дозволила собі вчителька музичної літератури. У вікна кабінету теоретичних дисциплін музичної школи наполегливо заглядала кучерява квітуча акація, духмяно-п'янкий запах її не давав учням зосередитися — от і відмінниця Даша «залипла» поглядом у вікні... Адріана Владиславівна досі не мала нагоди «підкусити» ученицю — обдаровану старанну Дарію вважали гордістю музичної школи їхнього затрапезного тихого приморського селища.

Відпочивальникам здається, що на південному узбережжі благословенного Криму завжди свято. Денну спеку легко вгамувати в морських хвилях, увечері розслаблених людей огортає приємна прохолода, принесена гірським вітерцем, на кожному кроці звучить музика, смакує джанкойське морозиво, куплене у крамничці, біля котрої на кипарисовій алеї стоїть скульптура різнокольорової корови,

чи замовлене у кафе на пляжі — тішся, лови кайф! А ще повноцінному відпочинкові сприяють соковиті, напоєні сонцем фрукти, невимушене спілкування, атракціони для дітей та вишуканий місцевий «мускат» або правдиве (витримане безпосередньо у пляшках, а не сурогатне, із чанів) шампанське з Голицинських підвалів.

Омана, блеф, театралізація. Єдиною визначною пам'яткою (та й то її створила природа) цієї діри є море. І розваги тут відбуваються лише в «сезон» — золотий період життя мешканців, які можуть наростити фінансовий «жирок» на зимовий період. Щодо культурного життя... Влітку «чос» кримським узбережжям роблять московські попспіваки (переважно ті, котрі давно, як то мовиться, вийшли в тираж) — грубенькі дядечки з бойз-бендів дев'яностих, чії пивні черевця кумедно трусяться під час козлиних стрибків підстаркуватих «хлопчаків» по сцені селищного Будинку культури чи санаторного клубу.

Ну, яке тут може бути кар'єрне зростання для академічної музикантки, яке богемне життя?! О, не про таку кар'єру мріяла Адріана, одна з найперспективніших студенток консерваторії, не про таку! Її гарне личко з високими вилицями усі роки навчання в консі зверхньо поглядало на студентську юрбу з дошки пошани, старий професор Отокольський цілував на випускному їй руки та просив залишитися у старовинному місті на заході України, а вона... Як остання дурепа, безтямно закохалася у веселого кримського парубка, з яким познайомилася в Моршині, куди їздила з одногрупниками на

Новорічні свята, й от уже сімнадцять років навчає «туманів сімнейцятих» у цьому тихому болотці.

Ні, в курортний сезон селище, звичайно, живе — сяє вогнями, виспіває шлягерами з відчинених вікон, звабливо дихає морським бризом, а от у міжсезоння постійно зашмаркана та нещасна Адріана сумно чекає із крижаного моря погоди, та й не тільки її — натхнення, доброго гумору і, чого таїти, простого жіночого щастя. Балагур (по-галицькому батяр) Женька виявився геть непридатним до сімейного життя — замолоду полюбляв веселі компанії, алкоголь та безтурботне жіноче товариство. Усіх цих вигод із травня до листопада на морському узбережжі — до кольору, до вибору.

Строга, гордовита, холоднувата Адріана розчарувала свого палкого чоловіка вже у перший рік сімейного життя — закоханість в обох поступово випарувалася в рутині побуту, гормональне піднесення дружини поступово спало, і вона вже не тішилася невгамовності палкого чоловіка — головний біль став надокучливим лейтмотивом їхнього інтимного життя. Та Женя з цього приводу ніколи не сумував: на пляжі прилипав оком до чергової жіночки з апетитними формами і знімав з пускового гачка стандартний ритуал зваблення. Чоловік не заморочувався з упаданням — квіти, фрукти, кримське вино і танці на відкритій естраді місцевого кафе майже стовідсотково першого ж вечора закінчувалися палкими поцілунками на пляжі. А далі — справа техніки.

Адріані «сарафанне радіо», звісно, приносило звістки про чергові подвиги Женьки на любовному фронті, та вона, зціпивши зуби, мовчала. Мовчала і

терпіла, бо просто не могла повернутися до свого села біля Львова переможеною, зневаженою та розтоптанною. У відпустки на малу батьківщину вона приїжджає розфуфиреною, з важкими золотими прикрасами на шії, випещених руках й у вухах і казочками про безтурботне життя на південному березі Криму.

— Так, живу на курорті. Женя мене буквально носить на руках. Купання у місячному сяйві серпневої ночі — це, скажу вам, казка ... — і скромно замовчує, що чоловік купає у теплих, лагідних морських хвилях не її, а чергову довгокосу ундіну, та й симфонія, про написання котрої рік за роком розповідає родині та знайомим, насправді далі восьмої лінійки партитури не просунулася. Але ж як зізнаєшся цим заздрісним селякам у повному своєму фіаско — от і розповідає щороку казочку про білого бичка, придумуючи щоразу якісь схожі на правду подробиці.

Отут вона успішна — у виписуванні на полотні своєї брехливої саги нюансів почуттів, мелізмів життєвих задоволень: одного року повідала про катер, який придбали восени і на якому полюбляють вирушати на морські прогулянки до Голицинського гроту та вздовж узбережжя (живописала і про марку улюбленого вина, і про сорти сиру та винограду, якими смакували зі Женчиком напередодні її від'їзду на материкову Україну); іншого року хвалилася шале в горах (насправді сфотографувала з різних ракурсів задля цієї містифікації будиночок колеги)...

Наївні селяки ковтали у попередні роки наживку і люто заздрили успішній землячці, вона ж, знявши увечері макіяж і маску щасливої кобіти,

гірко, беззвучно плакала в подушку. Ще й, як на гріх, довколишні безупинно допитувалися у неї замолоду, коли ж, нарешті, знайдеться у них з Євгеном дитятко — а воно так і не знайшлося, попри всі Адріаніні молитви і старання лікарів. Не допомогли й купання у крижаній воді високогірного монастиря над Алуштою.

— Ну, не всім Боженька дає дітей, змиріться, Адріаночко. Або ще варіант — усиновіть дитину. Не повірите, скільки я знаю випадків, коли після такого благого вчинку пара зачинала й народжувала біологічно своє дитя. Наука не все може пояснити — практика інколи демонструє неймовірні дива! — переконувала її сивувата моложава гінекологиня з іскристими добрими очима, однак Адріана і думки не припускала, що піклуватиметься про чужу, не подібну на неї, отже, осоружну дитину. Ще чого! Ану ж обране у дитбудинку дитя — плід кохання якоїсь вокзальної синявки і торчка?! Зрозуміло, яка може бути спадковість у викинутого на звалище життя, небажаного біосміття!

Женя (рідкісний випадок!) підтримав дружину:

— Гени пальцем не заткнеш! Ще чого бракувало — щоб я годував чужу дитину! Є держава, нехай вона і розгрібає... Я що, лох?! Як із куща чималі податки сплачую, на них нехай і утримують цих байстрюків...

Так вони і жили — двоє чужих людей, сусіди по квартирі. Творчість не пішла — натхнення, що фонтанувало в юності джазовими п'єсами, романсами, симфонічними замальовками, рік за роком стишувалося, аж доки зовсім не зникло. Так блаженське

джерело з часом мілішає та уповільнює плин прозорої, холодної води, доки зовсім не зникне, залишивши по собі невеличку, не відразу помітну здалеку ділянку вогкої глини. Юнкою Адріана подавала надії, але її студентські твори так і залишилися тільки несміливою пробою пера, не трансформувавшись у зрілу, самобутню творчість маститого митця.

Не зуміла, не змогла, не подужала... Мабуть, саме тому її дратувало це смагляве шмаркате дитинча зі сумними карими очима сарни: відгороджена од світу своєю самобутністю, постійно занурена у недитячі думки, огорнута тремтливо-бузковою аурою емпатійності — про таких кажуть: «Не від світу цього». Шалено талановита (це Адріана зрозуміла ще на прослуховуванні) абсолютниця зі зрілою душею сформованого композитора, яка вже у молодших класах безпомилково визначала солюючий інструмент у складних симфонічних полотнищах, на ізі писала музичні диктанти будь-якої складності, вільно імпровізувала за фортепіано і майже блискавично вивчала напам'ять складні, як на її вік, п'єси.

От тепер Адріана помститься цій малявці й за свої посередність та професійну нікчемність, і за власну в'янучу красу (глибокі «злі» зморшки вчительки гротескно контрастують із розквітаючою вродою Дарини, її учениці). Викладати Адріана не любить, тож так цього і не навчилася; знання учні отримують не завдяки, а всупереч її урокам, не виростає з неї і справжня композиторка... Сьогодні на уроці музичної літератури йдеться про оперу Модеста Мусоргського «Борис Годунов». Адріана щоразу нервує, коли їй доводиться викладати важкуватий

для дитячого сприйняття матеріал про досить-таки непростий період російської історії часів царювання царя Бориса ...

— Зверніть увагу на слова Юродивого:

«Лейтесь, лейтеся, слезы горькие —

Плачь, плачь, душа православная...» Дарино, чуєш мене?! Гадаю, ти, як ніхто інший, розумієш, про що говорить Юродивий, чи не так?! — у свою репліку Адріана вклала весь сарказм, усю приховану роками заздрість та ненависть до цієї шмаркачки.

Даринка смикнулася, наче від удару струмом, із дитячим розпачем, попри переляк, проникливо заглянула вчительці в очі. Наштовхнулася на зневажливу порожнечу її зіниць, вольовим зусиллям опанувала себе й відповіла:

— Юродивий відчуває тонкі вібрації інформаційного енергетичного поля — відповідно, зчитує доступну йому інформацію. На думку довколишніх, він має дар передбачення, тому люди дослухаються до слів «Божого чоловіка» — так, як було у давнину з Піфією... Кривавий злочин Бориса Годунова ...

— Що ти верзеш! — слова учительки шмагонули, наче різкою, по вухах Дарини, дівчинка зіщулилася від потужного та підступного енергетичного удару, задихнулась од раптової нестачі повітря. Останнє, що зауважила перед тим, як знепритомніти, — перед її очима заklubочився, повільно поплив туман кольору щойно розквітлої лаванди.

Отямилася вона від різкого запаху нашатирю. Додому йшла в супроводі мами, яка прибігла на виклик переляканої несподіваною реакцією учениці на підступний словесний випад Адріани Владиславівни.

Втім, Адріана не попросила вибачення за свою підлість (адже знала про надчутливість Даші, її часті запаморочення), а сухо констатувала:

— Не думаю, що дитині з неврологічними проблемами варто поєднувати навчання в загальноосвітній та музичній школах...

Додому мати й донька йшли повільно, тіньовою стороною вулиці. Юля підтримувала Даринку під руку, час од часу напувала її м'ятним відваром з льодом із пластикової пляшечки.

— Маленька, такий напад уже не вперше... Може, ляжеш до лікарні на обстеження? Не подобається мені це, ой, не подобається... — Юля затерпала від думки, що її дитина щойно була на межі життя та смерті.

— Мамуню, я більше до музичної школи не піду...

— Як це — не підеш?! Що ти таке говориш? Навіть не думай! Ти обдарована, крихітко моя, твій талант — один на тисячу, і закопувати його в землю — гріх! Забула, як хвалили тебе на минулому академконцерті й Ірина Леонідівна, й Тетяна Володимирівна. Армен Давидович обожноє тебе, ясочко. Тобі згори подаровано виняткові здібності, доню. Маєш особливий дар, і якщо занастаєш його, тобі цього не пробачать... Дариночко, ти це розумієш?!

— Розумію, але до музичної більше не піду. Вона випиває з мене енергію, мамусю, я можу цього одного дня не витримати...

— Адріана?! Не хвилюйся, знайдеться управа на цю бездару! Я до республіканського управління дійду, треба — до Києва достукаюсь, але її покарають, от побачиш!

Зміст

<i>Розділ 1. Таємниці Реліктової долини</i>	<i>3</i>
<i>Розділ 2. Рими для Римми</i>	<i>45</i>
<i>Розділ 3. Віддзеркалення.....</i>	<i>58</i>
<i>Розділ 4. Сукня навиворіт.....</i>	<i>81</i>
<i>Розділ 5. Рівнодення.....</i>	<i>108</i>
<i>Розділ 6. Будні евакопункту</i>	<i>125</i>
<i>Розділ 7. Марта</i>	<i>149</i>
<i>Розділ 8. Консерва</i>	<i>185</i>
<i>Розділ 9. «На круги своя»</i>	<i>206</i>
<i>Розділ 10. Подорож у казку.....</i>	<i>222</i>
<i>Розділ 11. Людина, якої не мало бути.....</i>	<i>252</i>
<i>Розділ 12?.. Ні, епілог</i>	<i>277</i>